

store Spørgsmaal, som saa længe har staaet paa Dagsordenen, og hvis det ikke er muligt at løse det paa en Gang, vil det maasse være rigtig, at man ved denne Lov med disse Vædringsforslag forsøger en stykkevis Løsning. Jeg maa erkende, at der er blevet taget Hensyn til de Udtalelser, der faldt ved 1ste Behandling om, at man ikke kan gøre en saadan Forskel paa By og Land, som i selve Lovforlaget var gjort. Man har nu forsøgt at give mere almindelige Regler, idet man har gjort Maskinkraft, eller hvad dermed staaer i Forbindelse, til det afgørende, og dernæst, at det skal være en Arbejdsgiver, som driver Virksomheden som Erhverv. For saa vidt anerkender jeg det for at være et Fremskridt, og jeg vil selvfølgelig anbefale de Vædringer, der slutte sig dertil. Smidlertid er jeg ikke ganske klar over, hvorledes det vil stille sig. Hvis den højtærede Minister har Ret i, at mindre Bibeftættigelser, f. Eks. Jordarbejde og Isning, som foretages af Landmænd, ikke falde ind under Loven, og at noget lignende er Tilfældet i andre Virksomheder, vil det ganske vist lette Forstaaelsen en Del, men jeg ser ikke, at det er absolut givet, at det skal forstaaes paa den Maade. Det er vel ikke meget hyppigt, men der findes dog Ejendomme, hvor Jorden f. Eks. drives ved Damplove, og falder nu Arbejdet med Damplove ind under Loven eller ikke. Overhovedet er Ordet „Jordarbejde“ ikke ganske heldigt, thi Bløjuing er jo Jordarbejde i almindelig Forstand, saa det var maasse heldigt, at man, da man ved Jordarbejde kan mene Grabning, Bortkørsel af Jord o. s. v., udtrykte det anderledes, thi ellers er ethvert Agerbrug herefter forpligtet. Det forekommer mig, at det er uklart, om de Personer, der ere beftættigede ved teknisk Arbejde, ere medtagne eller ikke. Meningen skal vel være, at de, der sidde paa Kontoret og regne, ikke ere medtagne i Forsikringen, men om de, der f. Eks. ere beftættigede med de tekniske Arbejder paa Kontoret, komme ind under Loven eller ikke, ser man ikke. Det vilde være underligt, om f. Eks. Skibskonstruktører, eller de, der have med den tekniske Del af Arbejdet at gøre, ikke betragtedes som beftættigede ved teknisk Arbejde; Meningen er dog, at alle Kontorfolk skulle være udelukkede. Man tænker egentlig nærmere paa legemlige Arbejdere, Ophynsmænd o. s. v., men naar der staaer, de, der beftættige sig med den tekniske Del af Arbejdet, maa man nødvendigvis ogsaa tro, at de, der ere beftættigede med det tekniske Arbejde paa Kontorerne, ere indbefattede. Smidlertid, Hovedspørgsmaalet er, om man i det Hele kan være tilfreds med det, der er foreslaaet. — Jeg ved meget vel, at den højt-

ærede Formand vil bemærke, at jeg ikke maa gaa alt for meget ind paa de almindelige Principper, men da Vædringsforslagene netop ramme de almindelige Principper, er det jo ganske uundgaeligt. Et af de Vædringsforslag, der er stillet, og som ligesom skulde supplere det manglende, er det, som er stillet fra tre ærede Medlemmers Side, og som angaar Alderdomsunderstøttelsesloven, som skulde træde supplerende til i dette Tilfælde. Det er en Tanke, som jeg selv har tilladt mig at fremsætte tidligere, endog jaaledes, at man skulde forsøge at løse hele Spørgsmaalet paa den Maade, og jeg kan naturligvis ikke nægte, at jeg derfor har en vis Sympati for det. Om det er muligt at faa det igennem i en heldig Stikelse, er noget andet, og jeg tilstaaer, at Spørgsmaalet er saa omfattende, at det nok kunde behøve en omfattende Prøvelse. Men gaar man til at ubelade de allerfarligste Erhverv — selv om det var forfarligt at undtage hele Landbruget, skønt det ogsaa til en vis Grad er lige saa farligt eller endnu farligere end hvilket som helst andet Erhverv, f. Eks. for dem, der have med Heste og Tyre at bestille —, men naar man ved denne Lov udelukker Fiskere og Matroser, som dog maa siges at høre til det allerfarligste Erhverv her i Landet, saa kan man dog ikke sige, at man har haft de allerfarligste Erhverv for Øje. At man i andre Lande ikke har medtaget disse Erhverv, kan jo ligge i, at de have mindre Betydning i de Lande, som f. Eks. i Frankrig, eller lad mig nævne Svejts, hvor Forsikringsvæsenet ellers staaer paa en saadan Højde. Men i et Land som Danmark forekommer det mig, at en Ulykkesforsikringslov, som udelukker denne allerfarligste og meget talrige Klasse Arbejdere, er meget mangelfuld. Der mener jeg altsaa, at vi maa have et Supplement, og jeg kunde være tilbøjelig til som en Demonstration i den Retning at stemme med Mindretallet, thi her er det dog noget, der bydes dem. Jeg kan ikke erkende, at den højtærede Ministers Bemærkninger vare fuldt berettigede, naar han mente, at man ikke vidste, hvordan Loven skulde fortolkes i den Retning, thi Alderdomsforsørgelsesloven er i den Retning saare tydelig. Der staaer, de skulle have det fornødne; der er altsaa ikke Spørgsmaal om, at man skulde give dem 4—5—600 Kr. efter den manglende Arbejdsevne, de skulle kun have det fornødne til Livets Ophold ligesom de 60aarige, og det skulde de have som andre alderdomsunderstøttede og altsaa ikke som Fattighjælp. Der er for saa vidt ingen Tvivl. Det er ganske vist, at der kommer Enterne ikke med; men som midlertidig For-